The House adjourned for Lunch at Twelve Minutes past Three of the Clock and re-assembled at Fifty Minutes past Three of the Clock, Mr. Speaker (The Hon'ble Sri V. Venkatappa) in the Chair.

Resolution No. 3.

Sanction of additional allotment for grant of scholarships to scheduled caste students in the University.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ—ನಿಮ್ಮ ಪಂಗಡ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿದೆ:—

"This Assembly is of the opinion that additional allotment required for awarding scholarships to all the deserving scheduled castes students studying in the various university institutions in the State be sanctioned very early for the current year, *i.e.*, 1951-52."

ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ನಿಮ್ನ ತರಗತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಬಗ್ಗೆ ಈವರ್ಷ ಒಂದು ಮೊತ್ತವನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಕ್ಕಾಗಿ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಷ್ಟೇ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿಯೂ ಒದಗಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಒದಗಿಸಲಾಗಿರುವ ಮೊಬಲಗು ಸಾಲದು, ಇದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ, ಈಗ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಮತ್ತು ಅಂಥವರ ಪೈಕಿ ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಈ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನೀಗ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅರ್ಥವಿವರಣೆ ಕೊಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದರ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ನಿಯಮಾವಳಿಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲನೆಯದು ಬಡತನ. ಅದರ ಜೊತೆಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಮೇಧಾಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಜಾಣತನ. ಈ ಎರಡು ಅರ್ಹತೆಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಹಿಂದುಳಿಯದೆ ಕ್ರಮ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗುವುದು. ನಂತರ ಒಂದು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ ಉತ್ತೀರ್ಣನಾಗದೆ ಇದ್ದವನು, ನಂತರ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗದೆ ಇರುವವರು ಎಂಬ ಈ ಕ್ರಮಗಳೆಲ್ಲಾ ಅನುಸರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ, ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅವುಗಳೇನೆಂದರೆ satisfactory conduct and character ಅಂದರೆ ಯೋಗ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೆ ನಡತೆ—ಯಾರು ಯೋಗ್ಯ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೋ ಅಂಥವರುಗಳೆಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯದ ಉಪಯೋಗ ದೊರಕಬೇಕೆಂಬುದೇ ನನ್ನ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಉದ್ದೇಶ. ಹಿಂದೆ ತಾವು ಹರಿಜನರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದರ ಜೊತೆಗೆ ಈಗ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಇದು ಅನ್ವಯಿಸಿ ಅವರುಗಳಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ದೊರೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಈ ನನ್ನ ಅರ್ಹರಾದಂಥ ಎಂಬ ಪದದ ಅರ್ಥ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಕೊಡುವ ನೀತಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಒಂದು ಕ್ರಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಅದೇನೆಂದರೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗೊತ್ತಾದ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಮಾಸಲಾಗಿಡುವುದು. ಮಾಸಲಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಆದನ್ನು ವರ್ಷದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇರುವುದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಉಳಿದವರಿಗಾಗಿ ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಪಾಲಿಸಿ ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲೂ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಿರುವುದು ಸಾಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ರೇಟ್ ಸಾಲದು ಎಂದು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ತಮ್ಮ ಉದಾರ ನೀತಿಗನುಗುಣವಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನಗಳ ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯನವರು).

ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಸಹ ಮಂಜೂರು ಮಾಡಿದರು. ಆದೇ ರೀತಿ ಈ ವರ್ಷದ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟನ್ನು ತಯಾರುಮಾಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಂಟನ್ನು ಒದಗಿಸಿದ್ದರೆ ಪ್ರಾಯಶಃ ಇಂಥ ಒಂದು ಒತ್ತಾಯವೂ ಮತ್ತು ನಿರ್ಣಯವೂ ಬರುವ ಅಗತ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. 1951-52 ನೆಯ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಬಡ್ಜೆಟ್ ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರಾಂಟನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಬಹಳ ಮಂದಿ ಓದುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಹಣದ ಅಭಾವದಿಂದ ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ಪಾವತಿಯಾಗದೇ ನಿಂತುದರಿಂದ ಹಾಸ್ಟೆಲಿಗೆ ಹಣ ಪಾವತಿ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಾಸ್ಟಲು ನಡೆಸುವವರು ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಮುಂದುವರಿಸಬೇಕೆಂದು ಬಹಳವಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲೂ ಈ ವಿಚಾರ ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದಾರ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಪದೇ ಪದೇ ಇಂಥ ನಿರ್ಣಯದ ಒತ್ತಾಯ ಇಂಥ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಅಥವಾ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಂದೆ ಬಾರದಿರುವಂತೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅರಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಬಡ್ಜೆಟ್ ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ಸಾಲಿನ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಹಣ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಅನುಕೂಲ. ಆ ರೀತಿ ಮಾಡದಿರುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಯೋಚನೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬಂದು ತಾಪತ್ರಯಪಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚಿಟ್ಟು ಓದಿಸಲು ಶಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಾಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ದೊರೆಯುತ್ತದೆಯೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಅನುಮಾನ, ಹೀಗಾಗಿ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವ ನೀತಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ಉಳಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ, ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿರುವ ಹಣ ಎಷ್ಟೋ ಬಾಬುಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತಿದೆ; ಹಣ ಉಳಿದರೆ ನಷ್ಟವಿಲ್ಲ, ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತದೆ—ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಮೊಬಲಗನ್ನು ಈ ಬಾಬಿಗಾಗಿ ಒದಗಿಸಬೇಕು.

ಅದರ ಅಗತ್ಯದ ವಿಚಾರ ತಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ! ಗ್ರಾಮಾಂತರಗಳಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ಮಕ್ಕಳು ಬಂದು ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆಯೆಂಬುದು ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ಕಮಿಷನರವರು ರೂರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸೂಚನೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ರೂರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದರೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವುದು ತಪ್ಪಿ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಕಡಮೆಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನರವರು ತಮ್ಮ ಪ್ಲಾನ್‌ನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಪ್ರಸ್ತಾಪ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಾಯಶಃ 5 ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಡೆ ರೂರಲ್ ಯೂನಿವರ್ಸಿಟಿ ಸ್ಥಾಪನೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಬೇಗ ಬಡ ಮಕ್ಕಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕು. ನಿತ್ಯ ಜೀವನದ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಿದೆ, ಪಟ್ಟಣಗಳಿಗೆ ಬರದೆ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲೇ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡಲು ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ನ ವರ್ಗದವರಿಗೆ ಹಾಸ್ಟೆಲುಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಎಷ್ಟೇ ಕಡಮೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಸರಾಸರಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ 25 ರಿಂದ 30 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರು ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಬೆಂಗಳೂರು ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ಹಾಸ್ಟೆಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ 50 ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗೆ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಅನುಕೂಲಸ್ಥರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟದ್ದು. ಶಾಖಾಹಾರಿಗಳಿಗೆ ಖರ್ಚಾ

ಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮಾಂಸಾಹಾರಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ರೇಷನ್ ಕಡಮೆಯಾಗಿ ಮಕ್ಕಳು ಇತರ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಜೀವನ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಕಾಲ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಕಳೆದ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಮಾಹೆಯಾನ 28 ರೂಪಾಯಿಗಳ ಖರ್ಚಿದ್ದುದು ಈಗ ಸರಾಸರಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ 35ಕ್ಕೆ ಏರಿದೆ. ತಿಂಗಳಿಗೆ 30 ರೂಪಾಯಿ ಎಂದರೂ ಹತ್ತು ತಿಂಗಳಿಗೆ 300 ರೂಪಾಯಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಬಟ್ಟೆ, ವಗೈರೆ ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಬೇಕು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಲಿಯಾನಾ ಸುಮಾರು 150 ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ 450 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಖರ್ಚಿದೆಯೆಂದ ಮೇಲೆ ಬಡವರು ಇಷ್ಟು ಹೊರೆ ಹೊರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಅನುಕೂಲಸ್ಥರಿಗೆ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 800 ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಹಿಂದಿನ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವ ನಿಮ್ನ ವರ್ಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಅಂದರೆ ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯೆಟ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿರುವವರಿಗೆ ಸಾಲಿಯಾನಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ 100 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಮತ್ತು ಡಿಗ್ರಿ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವವರಿಗೆ 150 ರೂಪಾಯಿಗಳು ಇದ್ದುದು ರೇಟ್ ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ ಮೇಲ್ಕ್ರಮದಿಂದ ಡಿಗ್ರಿ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ 200 ರೂಪಾಯಿಗಳು, ಇಂಟರ್ ಮೀಡಿಯಟ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ 150 ರೂಪಾಯಿಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಬಡ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಜೀವನದ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೊರೆ ಬೀಳುತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುಳ್ಳ ಶಾಸನಸಭಾ ಸದಸ್ಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಜನರ ಕಷ್ಟ ಸುಖಗಳನ್ನು ಅರಿಕೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ನನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಇತರ ಪ್ರಾಂತಗಡಗಳ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಿ ಖರ್ಚು ಏರುತ್ತಿದೆ. ಸುಮಾರು ಮೂರು ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೂ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರೇಡಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಲಿಯಾನ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇವರೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಾಗಿ. ಅನುಕೂಲಸ್ಥರೇನೋ ಎಷ್ಟೇ ಖರ್ಚಾದರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಜೀವನ ವೆಚ್ಚ ಹೆಚ್ಚಿರುವಾಗ ಬಡವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂಥವನು ಓದಲು ಇರುವ ಅನುಕೂಲ ಸಾಲದು. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಬೇಕಾದ್ದು ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದುದು.

ಬಡವರು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವ ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನರು ತಯಾರಿಸಿರತಕ್ಕ ಐದು ವರ್ಷದ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಪಟ್ಟಂತೆ ಹೇಳಿರುವ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಓದಿದರೆ ಸಭೆಯವರಿಗೆ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

"The cost of education that falls on the average family is another matter which calls for serious consideration. It is becoming almost prohibitive for the middle classes, especially at the university stage, and it tends to keep many promising boys and girls out of higher institutions because they have not the means to pay for their education."

ಈಗ ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಿನ್ನ ತರಗತಿಯವರು ಅವರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 4 ವರ್ಷ, ಮಿಡಲ್ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 4 ವರ್ಷ, ಸೆಕೆಂಡರಿ ಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ 3 ವರ್ಷ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರ ಸಹಾಯ ಇದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹಣ ಕೊಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹಿಂದೆ ಮಾಡಿದುದೆಲ್ಲ ಹದಗೆಟ್ಟು ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ತರಗತಿಯವರು ಇತರರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡದೆ ನಡುನೀರಿನಲ್ಲಿ ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ ಹೇಗೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಹೇಳಿರುವುದು ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ, ಡಿಪ್ರೆಸ್ಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಕ್‌ವರ್ಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಇವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ತಾವು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಪ್ಲಾನಿಂಗ್ ಕಮಿಷನರ ವರದಿಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ—

"The advancement of the backward classes is a task which stands in a category of its own

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯನವರು).

because of the special disabilities from which they suffer and provisions in the Constitution designed to raise them speedily to the level of other sections in the community. The backward classes consist of scheduled castes, scheduled tribes and the other backward sections."

they are twenty per cent in the State.

Further they have indicated :

"..... it is necessary that in the execution of the various programmes the administrations concerned assign a *high priority* to the needs of the backward sections."

ಈರೀತಿ ಯಾವ ಒಂದು ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೇಡಿಕೆ ಇದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ಧರ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಇನ್ನೂ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಹ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ಅಗತ್ಯ. ಅಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದಲ್ಲ. ಉದಾರವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು, ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದಾರವಾದ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸಾಲದು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಯೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಅಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ನಾನು ಒತ್ತಾಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾನು ಕೇಳಿರುವ ಈ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಈ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಮಂಜೂರುಮಾಡದೆ ಇದನ್ನು ರೆಕರಿಂಗ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪೆಂಡಿಚರ್ ಆಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಕೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿದೆ, ನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆ, ಧರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ, ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಸರಿಯಾಗಿದೆ ಯಾದ್ದರಿಂದ ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ದೊಡ್ಡ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸರ್ಕಾರದಿಂದ ಮಂಜೂರಾಗುವುದನ್ನೇ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ.

This is a plan adopted by the Parliament today and this programme has to be implemented by the various Governments. Then they say :

"The problem has to be attacked on all fronts, but there are a few aspects which merit special consideration."

What are those ?

"Hostels and *ashrams* to accommodate students and the provision of stipends on an increased scale will effectively aid the spread of education among backward classes."

ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂಥಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಆಗಮಾಡಿಸುತ್ತೀರಿ ಎಂದು ನಂಬಿ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Resolution moved :

"This Assembly is of the opinion that additional allotment required for awarding scholarships to all the deserving scheduled castes students studying in the various university institutions in the State be sanctioned very early for the current year, *i.e.*, 1951-52."

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಎಸ್. ಬೋರಣ್ಣಗೌಡರು (ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ನಿಮ್ನವರ್ಗದವರ ಬಾಲಕರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರತಕ್ಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನ ಸಾಲದು, ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದುವುದಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ, ಯಾವ ಸಹಾಯವೂ ಸಿಕ್ಕುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನೇಕರು ಕಾಲೇಜು ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿರತಕ್ಕ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಇವೆ. ಹೀಗೆ ನಿಮ್ನವರ್ಗದವರು ಕಾಲೇಜು ಕ್ಲಾಸ್‌ನವರೆಗೂ ಬಂದು ಅಲ್ಲಿ ಓದಿ ಡಿಗ್ರಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಬೇಕಾದ ಸನ್ನಿವೇಶ ಈಗ ಉಂಟಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಈ ನಿರ್ಣಯದಿಂದ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಎಂದಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೇನೆಂದರೆ ನಿಮ್ನವರ್ಗದವರಿಗೆ ಈಗ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರತಕ್ಕ ಸೌಲಭ್ಯ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಇದೆ. ಆದರೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟಾಗಿ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುವುದು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು ಇನ್ನು ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನವರೆಗೂ ಏನೇನು ತೊಂದರೆ ಇತ್ತೋ ಅದೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದೇ ಹೋಗಿದೆ.

ಇವತ್ತು. ಅವರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಒಂದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿರತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ಸೌಲಭ್ಯ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಚಾರ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅಸಿಂಧುವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈಗ ಅವರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಜಮೀನು ವಗೈರೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ತರಹ ಸೌಲಭ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿದೆ, ಒಳ್ಳೆಯದು. ಆದರೆ ಅದು ಸೂಕ್ತವಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗವಾಗುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹಾತೊರೆತು ಮುಂದೆಬಂದು ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಇಂಜನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜು, ಬಿ.ಎಸ್‌ಸಿ., ಬಿ.ಎ. ಡಿಗ್ರಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಹಣ ಇಲ್ಲದೆ ತೊಂದರೆ ಆಯಿತು, ಹಾಸ್ಟಲ್‌ನಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ಖರ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ, ಅಷ್ಟು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿ ಅನೇಕರು ಗುಮಾಸ್ತರಾಗಿ ಆಗಲೀ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಲೀ ಹೋಗಿರುವ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನನ್ನ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಒದಗಿಸಬೇಕಾದಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಇಷ್ಟೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಿಗದಿ ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಂಥವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ಸಾಕಾದಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟು ವ್ಯಾಸಂಗ ಪೂರ್ತಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ, ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಮಂಡಿಸಿರತಕ್ಕ ಈ ಠರಾವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ವಿನ್ನವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಗೋವಿಂದದಾಸ್‌ರವರು (ಹಾಸನ ಜಿಲ್ಲೆ—ನಿಮ್ನವರ್ಗ). — ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಂದರಲ್ಲಾ ಎಂದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರ, ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಇದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾತನಾಡದೆ ಕೆಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಹಿಂದೆ ಮಾತನಾಡಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಬೋರಣ್ಣಗೌಡರು ನಿಮ್ನವರ್ಗದವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ರಿಯಾಯಿತಿ ತೋರಿಸಲು ಇರುವುದು ಇನ್ನು ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ಅಂತ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಅದು ಇರುವುದು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ವರ್ಷ ಮಾತ್ರ. ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ವರ್ಷ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಅವರು ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು, ಆ ನಂತರ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ನಿನ್ನವರ್ಗದವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ ಎರಡು ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಎರಡೂ ಅಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡ 13 ಆಗಿತ್ತು. ಈಗ ಶೇಕಡ 20 ಆಗಿದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬಂದಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ನತರಗತಿಯವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡ 5 ಅಥವಾ 6ರಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೇ ಇದ್ದರೆ ಅದು ನಮಗೆ ಹಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಮುಂಜೂರಾದಮೇಲೆ ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ದೊರಕಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಇಂಟರ್‌ಮೀಡಿಯಟ್ ಕಾಲೇಜು ಮತ್ತು ಇತರ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನ ದೊರೆಯದೆ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬಹಳ ವ್ಯಥೆಯಿಂದ, ದುಃಖದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುವವರಾಗಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರಾಂಟ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ಪುನಃ ಓದುವುದನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದರು.

ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಾರವನ್ನು ನಾನು ಸಭೆಯವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ತರುತ್ತೇನೆ.

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ಗೋವಿಂದದಾಸ್‌ರವರು).

ಸರ್ಕಾರದ ಸಹಾಯ ಸಾಕಾದಷ್ಟಿಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ನಮ್ಮವರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಓದಿಸುವುದಕ್ಕೆ 100ಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರಿಗೂ ಸಹಾ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಾವು ನಿಲ್ಲಬೇಕಾದರೆ ನಮಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಬಲಬಂದು ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಇತರರಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನರೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಬಹುಶಃ ಇನ್ನರ್ಧ ಶತಮಾನವೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಹೋದವರ್ಷ ನನಗೂ ಮತ್ತು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿರುವ ಇತರೇ ನಿಮ್ನ ವರ್ಗದ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಇದೇ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್‌ಗಳ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಇತ್ಯರ್ಥವಾಗದ ದೆಶೆಯಿಂದ ಎಂಥ ತೊಂದರೆ ಬಂದಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲಾರೆ. ನಾವು ತುಮಕೂರಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅಡೀಷನಲ್ ಗ್ರ್ಯಾಂಟ್ಸ್ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾದೊಡನೆಯೇ ನಾವು ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಂದ ತಲೆತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಪಂಗಡದ ಜನರಿಗೆ ತಾವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡದೆ ಹೋದರೆ ಅವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಹರಿಜನರಿಗೆ ತಾವು ಸಹಾಯಮಾಡುವುದು ಎಂದಿಗೂ ನಷ್ಟವಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರ ನಿದರ್ಶನವನ್ನು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಆ ಮಹನೀಯರ ಹೆಸರನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ, ಆ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಾದ ಮಹನೀಯರಿಂದ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಸಹಾಯವಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಭೆಯವರು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವರು ಸ್ಕೂಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ಯಾರೂ ಅವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಜಾಗವನ್ನು ಕೊಡದೆ ಒಂದು ಮೂಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಾಗ ಬರೋಡಾ ಮಹಾರಾಜರು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದವರಾಗಿ ಅವರಮೇಲೆ ಕರುಣೆಯಿಟ್ಟು, ಏಕಪ್ಪಾ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅತನ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ಅವರು ಇಡೀ ಭರತಖಂಡದಲ್ಲೇ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು.—ಅವರು ಯಾರು?

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಗೋವಿಂದದಾಸರು.—ಅವರೇ ಡಾ| ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು! ಹಾಗೆ ಹಿಂದೆ ಆ ಬರೋಡಾ ಮಹಾರಾಜರು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಹಾಯ ಕೊಟ್ಟು ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಡಾ| ಅಂಬೇಡ್ಕರ್‌ರವರು ಇಷ್ಟು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬಂದು ಇಡೀ ಭಾರತದೇಶದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿಯುವ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾದರೆಂಬುದನ್ನು ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತಂದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಂದು ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಜನಕ್ಕೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಮೈಸೂರಿನಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ರಸ್ತೆ ಮಾಡುವುದು ಒಂದು ಅಗಾಧವಾದ ಕೆಲಸವೇನೋ ಹೌದು. ನೂರಾರು ಜನ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ರಸ್ತೆಮಾಡಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನ ಆಮೂಲಕ ಹೋಗಲನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅಂತೆಯೇ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟವಾದರೂ, ಇದನ್ನು ಹೇಗೋ ಕಷ್ಟವಾದರೂ ಚಿಂತೆಪಡದೆ ಒದಗಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ತಾನೇತಾನಾಗಿ ಅನೇಕ ಜನರು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಬರಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲೂ ಸಮಾಜಸೇವಕರು ಉದಾರ ಮಹಾಶಯರು ಹುಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ನಮ್ಮ ಜನರೇ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಿಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದಂತೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ ಜನಾಂಗದ ಇತರೆಯವರನ್ನೂ ತಮ್ಮ ಜೊತೆಗೆ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿದ್ಯೆಯೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಹರಿಜನರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ನಾನು ಬರೆದಿರುವ ಈ ಒಂದು ಶ್ಲೋಕದಿಂದ ಬಹುಶಃ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಕಾಣುತ್ತೆ:

ವಿದ್ಯೆಯೇ ಹರಿಜನಂಗಳ |
ನುದ್ಧಾರಗೈದು ಬೇಗ ಮನುಜರೆಂದೆನಿಪು
ದಲ್ಲದೆ ||
ಮಿದ್ಧ ಕಾರ್ಯಂಗಳಿಂದ ಲಿವ |
ರುದ್ಧಾರಕೆಳೆವುದು ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ
ಜಗದೊಳ್ ||

ಎಂದು ನಾನು ಬಹುದಿವಸಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಹಳ ಆಲೋಚನೆಮಾಡಿ ಬರೆದದ್ದು. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಾಸ್ತವ. ವಿದ್ಯೆಯೊಂದನ್ನು ನಮ್ಮ ಜನರಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಕಾಲಮೇಲೆ ನಾವು ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜಮಾನನ್ನು ನಾವೇ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಹಿಂದುಳಿದಿರತಕ್ಕ ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗದವರಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿನೀತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿ ಅವರನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ವಿದ್ಯೆಯೊಂದೇ ಮಾರ್ಗವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಹರಿಜನರ ಏಳಿಗೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಪಂಗಡದವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ.....

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಹರಿಜನರ ಏಳಿಗೆಯ ವಿಚಾರ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಗೋವಿಂದದಾಸರು.—ಒಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇನ್ನಾವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೈಹಿಡಿತ ಮಾಡಿದರೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೈ ಉದ್ದವಾಗಿಯೇ ಇರಲೆಂದು ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಹೈಸ್ಕೂಲು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಮಾದಯ್ಯನವರೂ ಮತ್ತು ಬೋರಣ್ಣಗೌಡರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಶ್ರವಣಬೆಳಗೊಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮೇಲೆ ದೇವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇನ್ನೇನು ದೇವರ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದರ್ಶನ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಎಂದರೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹೇಗಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಯೋಚಿಸಿ ನೋಡಿ. ತಿಂಗಳಿಗೆ 30 ರೂಪಾಯಿನಂತೆ ನಮ್ಮವರಿಗೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚಾಗುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಶ್ರೀಮಾ ಮಾದಯ್ಯನವರೂ, ಮತ್ತು ಬೋರಣ್ಣಗೌಡರೂ ಆಗಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಈಗಿರುವ ನಮ್ಮವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್‌ಕೊಟ್ಟು ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಸಾರೋದ್ಧಾರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು (ತುಮಕೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಪುಷ್ಟೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ರಾಜ್ಯಾಂಗದ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ದೇಶ ಒಂದು ಸೆಕ್ಯೂಲಾರ್ ಸ್ಟೇಟ್ ಆಗಿದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಸಹ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್‌ಕ್ಯಾಸ್ಟ್‌ನವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿನಾಯಿತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಏನೆಂದರೆ 10 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ ಅವರು ಇತರೇ ಜನಾಂಗದವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕೆಂಬ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತುಂಬಾ ಕೆಳದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಈರೀತಿಯಾಗಿ ರಿಯಾಯಿತಿ ತೋರಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇತರೇಯವರು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂದುವರಿದಿದ್ದಾರೋ ಅದರಂತೆ ಇವರೂ ಕೂಡ ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಏನೇನು ಸಹಾಯ ಬೇಕೋ, ಯಾವ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ಇನ್ನು 10 ವರ್ಷಗಳೊಳಗಾಗಿ ಅವರು ಇತರೆಯವರಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನರಾಗಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತಾರೋ ಅದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ತರುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಪ್ರಥಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಈಗಾಗಲೇ $1\frac{1}{2}$ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದು ಹೋದವು. ಆದರೂ ನಾನು ಕಂಡಹಾಗೆ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ರಿಯಾಯಿತಿಯನ್ನೂ ಯಾವ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕು.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚಿನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯನವರು.—ವಿಶೇಷ ರಿಯಾಯಿತಿಯೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ!

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ಹೌದು. ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳೊಳಗಾಗಿ ಏನೊಂದು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ

(ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.)

ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಮುಗಿಸಬೇಕಾದರೆ ಏನೇನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಅದರಂತೆ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳೇ ನಿದ್ದವೋ ಅವೂ ಕೂಡ ಈಗ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಕಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದೇರೀತಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಷವಲ್ಲ, ಒಂದು ಶತಮಾನವಾದರೂ ನಿಮ್ಮ ನಿರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಈಗಿನ ಏರ್ಪಾಡಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಸರಿಸಮಾನವಾದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅದರಲ್ಲೂ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿರುವವರು ಈಬಗ್ಗೆ ವಿಶೇಷ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಈವರೆಗೂ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ ವೆಂಬದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಬಹಳ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ನಿರ್ಣಯವಿರುವುದು ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಬೇಕು ಎಂದು. ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೀರಿ!

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ವಿಷಯ ಇರುವುದು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅದರಮೇಲೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೇರಿಸೋಣವೆಂದೇ ನಿಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ!!

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ಹಿಂದೆ ಹರಿಜನರಿಗಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ರಿಯಾಯಿತಿಗಳಿದ್ದುವು. ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಏನನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇತರೇ ಜನಾಂಗದವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಇತರೇ ಜನಾಂಗದವರಿಗೆಷ್ಟು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅಷ್ಟಾದರೂ ಇವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಕೇಳುತ್ತಿರುವುದು!

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ಹೌದು. ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೇ ಅವರು ಮುಂದುವರಿಯುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಇತರೆಯವರಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಹಿಂದುಳಿದಿದ್ದಾರೆ. ಇದುವರೆಗೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದಿ ಮುಂದೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆಂದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಹಿಂದಿನ ಸರ್ಕಾರದವರು ಅವರುಗಳಿಗೆ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಓದಿಸಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಅವರ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೂ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು. ಹೀಗಾಗಿ ಈಗ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ಪುಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಕೊಡದೆ ಹೋದರೆ ಅವರು ಹೇಗೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ? ಮೊದಲೇ ಆ ಜನರು ಅವರ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದೇ ಕಷ್ಟ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದುಡ್ಡುಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಮತ್ತೂ ಕಷ್ಟ. ನಮ್ಮ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವುಕಡೆ ಅವರಿಗೆ ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಹೋಮ್‌ಗಳು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಹೋಮ್‌ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಡಿಯೆಂದು ಎಷ್ಟು ಕೇಳಿದರೂ ಕಟ್ಟಿಸಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ದಾಮಾಷಾ ಪ್ರಕಾರ ಯಾವರೀತಿ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದಕ್ಕೆ ಏರಡರಷ್ಟು ಹಣ ಕೊಟ್ಟ ಹೊರತು ಅವರನ್ನು ಇತರೆಯವರ ಸರಿಸಮಾನಕ್ಕೆ ತರುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸರ್ಕಾರದವರಿಗೆ ಒತ್ತಾಯವಾಗಿ ಹೇಳುವುದೇನೆಂದರೆ—ಅವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಇತರೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವೂ ಇಲ್ಲದೆ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಜನರು ಓದಲು ಬರುತ್ತಾರೋ ಅಷ್ಟು ಜನರಿಗೂ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ನೂರಕ್ಕೊಬ್ಬರು ಅನುಕೂಲಸ್ಥರೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಎಲ್ಲ ಸದಸ್ಯರಿಗೂ ಗೊತ್ತು; ನೂರಕ್ಕೊಬ್ಬರಿಗೂ ದುಡ್ಡುಕೊಟ್ಟು ಓದಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿಲ್ಲ. ಶೇಕಡ 99 ಜನರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವುದಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂಥಾದ್ದರಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲುಫೀಜು ಮುಂತಾದ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಓದಿಸುವುದು

ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಹಾಯವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಪ್ರಗತಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬದನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಲು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಹಾಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾದರೆ ಅದನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರಂಗರಾಮಯ್ಯನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).— ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾದಯ್ಯನವರು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಈ ಠರಾವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಅವರು ಬರೀ ನಿಮ್ನತರಗತಿಯವರ ವಿಷಯವಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಪಂಗಡದವರ ವಿಷಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ಅವರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕೆಂದು ಒಂದು ವಿಶಾಲ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ತೋರ್ಪಡಿಸಿರುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಸಮರ್ಥನೆಮಾಡಿದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರ ವಾದಸರಣಿ ನನಗೇಕೋ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಯಾವ ವಿಷಯ ಬರಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ, ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದೇ ಅವರ ಒಂದು ಪಲ್ಲವಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. 1949-50ನೆಯ ಇಸವಿಯ ಅಡ್ಮಿನಿಸ್ಟ್ರೇಷನ್ ರಿಪೋರ್ಟನ್ನು ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪ ಓದಿದ್ದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ನಿಮ್ನ ತರಗತಿಯವರಿಗಾಗಿ ಏನೇನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಓದುವುದಿಲ್ಲ; ಅಪದ್ಧ ನುಡಿದುಬಿಡುತ್ತಾರೆ; ನಮಗೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು. — ಸ್ವಾಮಿ, ಅವರು ಹಾಗೆ ಹೇಳಕೂಡದು. 'ಅಪದ್ಧ' ಎನ್ನುವುದು ಸರಿಯಾದ ಪದವಲ್ಲ. 'ಸುಳ್ಳು' ಎನ್ನುವುದು unparliamentary.

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರಂಗರಾಮಯ್ಯನವರು.— ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಇರುವುದನ್ನು ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ಅಪದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಲಾಯರುಗಳ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'far from truth' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಡಿಪ್ರೆಸ್ಡ್ ಕ್ಲಾಸ್ ಮತ್ತು ಬ್ಯಾಕ್‌ವರ್ಡ್ ಕ್ಲಾಸ್‌ನವರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವೇತನಕ್ಕೆ 75,750 ರೂಪಾಯಿ ಒದಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುಮಾಡಲು ತಯಾರಾಗಿದ್ದಾರೆ. 1949-50ನೆಯ ಸಾಲಿನೊಡನೆ ಹೋಲಿಸಿನೋಡಿದರೆ 1950-51ರಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಣ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಸರ್ಕಾರದವರು ಉದಾರವಾಗಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾದಯ್ಯನವರೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಶ್ರೀ ಬಿ. ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು.—ಏನೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಮ್ನ ತರಗತಿಯ ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಈಗ ಕೆಲವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್ ಅವರು (ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಸಭೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ನಾನು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡತಕ್ಕ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್‌ಕ್ಯಾಸ್ಟ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇಕಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ಈ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿರುತ್ತಾರೆ. ನನಗೆ ತೋರುವಹಾಗೆ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಕಳೆದ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಜನಾಂಗದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳು ಏನೂ ಉತ್ತಮಗೊಂಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ನಾವು ಇವರ ಸ್ಥಿತಿ ಎಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಬಹುದೆಂದು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವೋ ಅಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗಂತೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹೇಳಬಹುದು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿ ಇಷ್ಟು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್.)

ನಮ್ಮ ಎದುರಿಗಿರುವ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಐಶ್ವರ್ಯವಿದೆ, ಮಿಕ್ಕವರಲ್ಲಿ ಹಣಕಾಸಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿತ್ತು. ಒಂದೇ ಜನಾಂಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮನಾಪಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲು ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗದವರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಬೇಕು, ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗದವರೂ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವಂತಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಯಾವರೀತಿ ಜನ ಹೊಡೆದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಮಾನತೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬುದೂ ಸಹ ನಮ್ಮ ಧ್ಯೇಯ. ಈಗ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಜನಾಂಗದವರು ನಾವು ನೋಡುತ್ತಿರುವಹಾಗೆ ಬಹಳ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲನೇಕರು ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರಾದ ಶ್ರೀಮಾನ್ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಹಾಕಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ಉಡುಪನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು, ಹಾಕಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆ ಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಾವಿಂದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರ ಜನಾಂಗದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೂ ವೇತನ ಕೊಡುವುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮಿಕ್ಕ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಡಲು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಸಮಾಜದ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮಗೂ ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಕ್ಕೂ ತಿಳಿದಿರುವಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಪೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲವೇನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸೌಕರ್ಯ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರು ಪಾಸಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಸೂಚಕರು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು.

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು.—ಇದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಈಗ ವೇತನಗಳ ವಿಷಯ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿ.

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರ್ ಅವರು.—ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸರಿಸಮಾನರೆಂದು ರಾಜ್ಯಾಂಗದಲ್ಲೇ ಸೇರಿಸಿರುವಾಗ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಈ ಹಿಂದುಳಿದಿರುವ ಪಂಗಡದವರಿಗೆ ಕೊಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದತಕ್ಕ ನಿಮ್ನತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅನುಕೂಲ ಮಾಡದೆಹೋದರೆ ಅವರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗದೆ ಹೀಗೆಯೇ ಹಿಂದುಳಿದಿರಬಹುದು. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿಯೂ ಹಿಂದುಳಿದು, ಒಳ್ಳೆಯ ಬಟ್ಟೆಬರೆಗಳನ್ನು ಕೂಡ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಲಾರದೇ ಇರಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮೊಡನೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೇ ಇರಬಹುದು. ಆದಕಾರಣ ಹೀಗೆ ಅವರಿಗೆ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಡದೇಯಿರುವುದರಿಂದ ಈ ಅಂತರವನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮಾಡಿದಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಹಣವಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ ಇದನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಹಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾದ ದೊಡ್ಡ ವಾದ. ಅರ್ಥ ಸಚಿವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಇದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೇಸರವಾಗಿದೆ. ಈ ವರ್ಷ ನಿಮ್ನಪಂಗಡದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಜನ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲಿ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸರ್ಕಾರದವರು ವೇತನಕೊಡಲು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಬಹುದಾದ ಹಣದ ಡಿಮ್ಯಾಂಡನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡಲಿ. ಅದನ್ನು ಈ ಸಭೆ ಮಂಜೂರು ಮಾಡುವ ಭರವಸೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ಇಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಹೃತ್ಪೂರ್ವಕವಾದ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರವರು (ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲೆ—ನಿಮ್ನಪಂಗಡ).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತ ಒಂದೆರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನುಮಾತ್ರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕದ್ದು 17½ ಲಕ್ಷ. ಆಪೈಕಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿರತಕ್ಕದ್ದು ಕೇವಲ ಶೇಕಡ 2 ರಷ್ಟು. ಇದು ಬಹಳ ಶೋಚನೀಯವಾದ

ವಿಚಾರ. ಹರಿಜನರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಜಾರಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಗಾಗಲೇ 30 ವರ್ಷಗಳಾಯಿತು. ಅಷ್ಟಾದಾಗ್ಯೂ ಈ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ತೀರಾ ಕಮ್ಮಿ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹರಿಜನರು ಕೇವಲ ಶೇಕಡ ಎರಡರಷ್ಟೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಶೋಚನೀಯವಾದ ವಿಷಯ. ಆದರೆ ಇತರೆ ಎಲ್ಲಾ ಕೋಮಿನವರ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡ 20 ರಷ್ಟಿರುವಾಗ ಈ ಒಂದು ತರಗತಿಯವರನ್ನೂ ಅವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೇರಿಸುವುದು ಸರ್ವ ಜನಗಳ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದ ಸರ್ಕಾರದವರು ಇತರೇ ಕೋಮಿನವರು ಹೇಗೆ ಬೇಗಬೇಗ ಪದವೀಧರರುಗಳಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅದೇ ದರದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಮ್ನ ತರಗತಿಯವರೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ಬರುವಂತೆ ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಆದರೆ ಆ ರೀತಿ ಒಂದು ಉದಾರ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನೋಡದೆ ಹಿಂದಿನವರ್ಷ ಎಷ್ಟು ಮೊಬಲಗನ್ನು ಒದಗಿಸಲಾಗಿತ್ತೋ ಈಗಲೂ ಅಷ್ಟೇ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಒದಗಿಸಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟನ್ನೇ ಒದಗಿಸುತ್ತಾ ಹೋದರೆ ಇವರ ವಿದ್ಯಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಖಂಡಿತ ಆಗಲಾರದು. ಆ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈ ಜನರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅಧೋಗತಿಯಲ್ಲಿರಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿದೆ. ಇಂಥಾ ಅಧೋಗತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಇವರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೇರಿಸಲು ಎಷ್ಟು ಧನಸಹಾಯ ಅಗತ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಬಡ್ಜೆಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒದಗಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾಯಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅಂದಾಜುಮಾಡಿ ಹಣ ಮಂಜೂರುಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ.

ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎ. ಆಚಾರ್ಯರವರು (ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು 'ಅಧೋಗತಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯೇ ?

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರವರು.—ನಾನು ನಮ್ಮ ಜನಗಳ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಅಷ್ಟು ಹೀನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಹಾಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇಡೀ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲೇ ನಮ್ಮ ಜನಾಂಗದವರ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇಕಡ 2 ಮಾತ್ರ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೀಗೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿರತಕ್ಕವರೆಲ್ಲರೂ ಕೇವಲ ಪ್ರೈಮರಿ ಶಾಲಾ ಉಪಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಹೊರತು ಮತ್ತೊಂದು ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಇವರಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಹಣದ-ಸಹಾಯ ಅಥವಾ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ಇವರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಇವರಿಗೆ ಹಣದ ತೊಂದರೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ಹಾಲಿ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಉದಾಧ್ಯಾಯರುಗಳ ಪೈಕಿ ನಮ್ಮವರೇ ಶೇಕಡ 50 ರಷ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕಾರಣಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದರೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಈಗ ಈ ವರ್ಗದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಜನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್ ದೊರಕಿಸದಿರುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾರಣ. ಆದರೆ ಇತರೇ ಕಾರಣಗಳೂ ಕೆಲವು ಇರಬಹುದು. ಅಂತೂ ಇವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಮಾಡಲು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಧನಸಹಾಯವಿಲ್ಲದಕಾರಣ ಅವರು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಾಗಿರುತ್ತೆ. ಇಂಥಾ 17½ ಲಕ್ಷ ಪ್ರಜಾಸಂಖ್ಯೆ ಇರತಕ್ಕ ಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಒಂದುನೂರು ಜನ ಪದವೀಧರರುಗಳಿದ್ದಾರೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತಾಪಕರವಾದ ವಿಷಯ! ಮೊನ್ನೆತಾನೇ ಮಂಡ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕಾಲರ್‌ಷಿಪ್‌ಗಳನ್ನು ಹಂಚತಕ್ಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದ ಹರಿಜನರ ಮತ್ತು ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ತರಗತಿಯ ಬಾಲಕರ 550 ಅರ್ಜಿಗಳ ಪೈಕಿ ಕೇವಲ 75 ಅರ್ಜಿದಾರರಿಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ಹಣದ ಸೌಕರ್ಯವಿದ್ದ ಪ್ರಯುಕ್ತ ಅಷ್ಟು ಜನರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟು ಬಾಕಿ 475 ಜನರ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭ ಬಂತು. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಅನೇಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಅನೇಕ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿರುವ ಪ್ರಯುಕ್ತ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಲಂಬಿಸಿ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟನಲ್ಲಿ ನಾನು ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಈ ನಿಮ್ನ ಪಂಗಡಗಳವರ

(ಶ್ರೀ ಎಂ. ಸಿ. ವೆಂಕಟೇಶ್ವರವರು.)

ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಟ್ಟ ಇತರೇ ಕೋಮಿನವರ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಎಷ್ಟು ಧನಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಈಗ ಕೊರತೆ ಬಿದ್ದಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಭರ್ತಿಮಾಡಿ ಇವರೂಕೂಡ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ, ಸತ್ಪ್ರಜೆಗಳಾಗಿ ದೇಶಸೇವೆಗೆ ನೆರವಾಗುವಂತೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿ ನಾನು ನನ್ನ ಭಾಷಣವನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಎಂ. ಚನ್ನಬಸಪ್ಪನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಸ್ವಾಮಿ, ನನಗೆ ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಮೊದಲು ಮಾತನಾಡಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗಾಗಲೇ ಮಾತನಾಡಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರುಗಳಪೈಕಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಕೆಲವು ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆಡವಿದಪ್ರಯುಕ್ತ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸದುತ್ತರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದೀಗ ನಾನು ಎದ್ದುನಿಂತಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಗೆ ಹೊರಗೆಡವಿದ ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳ ಪೈಕಿ ಒಂದನೆಯದು ಈಗಿರತಕ್ಕ ಸರ್ಕಾರ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರು ಭಾಷಣಮಾಡುತ್ತ ತಿಳಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು, ಇವರು ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ—ಹರಿಜನರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಹೆಚ್ಚುಮಂದಿ ಪದವೀಧರರಾಗಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೇಹೋಗಿದೆಯೆಂದು ಇತ್ಯಾದಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರು.

ಆದರೆ ಈ ದಿವಸ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ನಾನು ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ—ಈ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಹರಿಜನರಿಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ 19 ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರ ಶಾಶನಸಭೆಗೆ ಮೀಸಲಾಗಿರುವ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೂ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಪಥವೀಧರರಾಗಿರತಕ್ಕವರೇ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಲು ನಿಂತಿರುವಾಗ, ಇಷ್ಟೊಂದು ಪೈಪೋಟಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಏನೆಂದರೆ ಅವರು ಹಾಗೆ ಪಥವೀಧರರಾದದ್ದೇ ಆಗಿರುತ್ತೆ. ಹೀಗೆ ಇಂದು ಅವರಲ್ಲೇ ಇಷ್ಟು ಪೈಪೋಟಿಗೆ ಬರಲು ಅದು ಯಾವುದರ ಪರಿಣಾಮವೆಂಬುದನ್ನು ಅವರೇ ಪ್ರಶ್ನೆಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಆಗ ಅವರಿಗೇ ಇದು ಗೋಚರವಾಗಿ ಇದರ ಸತ್ಯಾಂಶಕ್ಕೆ ದೂರವಾಗಿರತಕ್ಕ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾತನಾಡಿದ್ದೇವೆಂಬುದು ಅವರಿಗೇ ಗೋಚರವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದ ತರುವಾಯ ಅಂದರೆ ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟು ಪುರೋಭಿವೃದ್ಧಿ ಕೆಲಸಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿರುತ್ತಾರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಧಾರವಿದೆ. ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ 10 ಸಾವಿರದ ವರೆಗಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳನ್ನು ಈ ಸರ್ಕಾರ ಬಂದ ತರುವಾಯ 15 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಏರಿಸಲಾಗಿದೆ. 1946-48 ರಲ್ಲಿದ್ದ ವಿದ್ಯಾಪೀಠಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ 10,449. ಕಳೆದ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಅದು 15,378ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಅಂದರೆ ಕೇವಲ 3 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 5,000 ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವ್ಯಾಸಂಗ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಕೇವಲ 2,628 ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ. ಈಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಪ್ರವಚನ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ 10 ಸಾವಿರಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿರುತ್ತೆ. ಹೀಗೆ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚು ಜನ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗುತ್ತಿರುವವರಲ್ಲಿ ಈ ಹರಿಜನರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇತರೇ ಜನಾಂಗದವರು ಹೇಗೆ ಈ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೋ ಅದೇ ದಾಮಾಷಾದಲ್ಲಿ ಈ ಹರಿಜನರೂ ಮುಂದುವರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ವಸೂಲಾದ ಹಣದಲ್ಲಿ 1947-48ರಲ್ಲಿ ಹರಿಜನರ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆಂದು ಎಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಈಗ ಒದಗಿಸಿರುತ್ತಾರೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ಇತ್ತೀಚಿನ ಬಡ್ಜೆಟ್ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಸರ್ವರಿಗೂ ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಅವರು ಅಷ್ಟಕ್ಕೂ ತೃಪ್ತರಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ನಾನು ಹೇಳತಕ್ಕದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡಬಾರದೆಂದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟನ್ನೂ ಮಾಡೋಣ. ಆದರೆ ಈ ನಿರ್ಣಯ

ವನ್ನು ತಂದಿರತಕ್ಕ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರಾದ ಶ್ರೀಮಾ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಇದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯಿಂದ ಪದಗಳನ್ನುಪಯೋಗಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಬಹಳ ಜಾಣರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ನಿರ್ಣಯದಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾಗಿರತಕ್ಕ ಮುಖ್ಯಾಂಶ ಈಗ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದು ಸಾಲದು ಮತ್ತು ಈಗ ಹಾಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಮತ್ತು ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಸಂಗಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಹರಿಜನಗಳು ಎಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿದ್ದಾರೋ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಮತ್ತು ಅವರ ಜೊತೆಗೆ ಷೆಡ್ಯೂಲ್ಡ್ ಕ್ಯಾಸ್ಟಿನವರಿಗೂ ಸಹ ಅದೇ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ವಾಸ್ತವವಾಗಿಯೂ ಅಭಿನಂದನೀಯವಾದುದು. ಆದರೆ ಹಣದ ಅನುಕೂಲತೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಒದಗುತ್ತದೋ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಕೂಲಗಳನ್ನು ಯಾವರೀತಿ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತೆಂಬ ಅಂಶವನ್ನು ತಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಸಾಧ್ಯವಾದಮಟ್ಟಿಗೂ ಅವರಿಗೆ ಧನಸಹಾಯ ನೀಡುವುದು ಸರ್ಕಾರದವರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟನ್ನು ಅವರು ಮಾಡಬಹುದೇ ಶಿವಾಯಿ ಶ್ರೀಮಾ ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು ತಿಳಿಸಿದಹಾಗೆ ಈಗ ಕೊಡುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಮಾತು. ಹಾಗೆ ತಿಳಿಸುವುದೇ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದವರಕೈಗೇ ಈ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಇರತಕ್ಕ ಇಷ್ಟು ಉತ್ಪತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚುಗಳೆಲ್ಲಾ ನೀವು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದರೆ, ಆಗ ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎಷ್ಟು ಹಣದ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಿದೆ; ಖರ್ಚು ಬಾಬುಗಳು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟಿರುತ್ತವೆ; ಆ ಪೈಕಿ ಇರತಕ್ಕ ವೆಚ್ಚದ ಬಾಬುಗಳಪೈಕಿ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಪ್ರಯಾರಿಟಿ ಕೊಟ್ಟು ಹಣವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕು; ತದನಂತರ ಯಾವ ಬಾಬಿಗೆ ಪ್ರಯಾರಿಟಿ ಕೊಡಬೇಕು; ಹೀಗೇ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಂದೊಂದಕ್ಕೂ ರಚನಾತ್ಮಕ ಕಾರ್ಯಗಳಪೈಕಿ ಯಾವುಯಾವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾರಿಟಿ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನೋಡದೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇಂದು ಯಾರುಯಾರು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟುಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರಗತಿಹೊಂದಿದ್ದಾರೋ ಅಷ್ಟು ಪ್ರಗತಿದಾಯಕ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಇವರನ್ನೂ ತರಲು ಈಗ ಎಷ್ಟು ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೋ ಅಷ್ಟನ್ನೂ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡಲೇಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರೂ ಸಹ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬ ಭರವಸೆ ಕೂಡ ನನಗಿದೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಈಗ ಶ್ರೀಮಾ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಿರುವ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಇದನ್ನು ಆದಷ್ಟುಬೇಗ ಜಾರಿಗೆ ತರತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಅವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಲು ಸರ್ವರೂ ಈ ಠರಾವಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ನಾನು ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬೆಂಬಲವನ್ನು ನೀಡುತ್ತೇನೆ.

ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯನವರು (ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಚಿವರು).—ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ಶ್ರೀಮಾ ಮಾದಯ್ಯನವರು ತಂದಿರುವ ಠರಾವಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅವರು ತಿಳಿಸಿರತಕ್ಕಂತ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಠರಾವನ್ನು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾ ಅನೇಕ ಸದಸ್ಯರು ಮಾಡಿದ ಭಾಷಣವನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟನಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದವರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಸಹಾಯಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಒಂದು ಸದುದ್ದೇಶದಿಂದ ಶ್ರೀಯುತರುಗಳಾದ ಹುಚ್ಚೇಗೌಡರು, ಶ್ರೀಕಂಠೇಶ್ವರವರು ಬೋರಣ್ಣಗೌಡರು ಮತ್ತು ಇತರ ಮಹನೀಯರು ಕೆಲವರು ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದರು. ಅವರು ಇದರ ಮೇಲಿರತಕ್ಕಂಥ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಆದರದ ಭಾಷಣ ಮಾಡುವ ಉದ್ರೇಕದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಏನೂ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಹಿಂದೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ಎಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ, ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಏನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ ಎಂದು

(ಮಾನ್ಯ ಶ್ರೀ ಆರ್. ಚೆನ್ನಿಗರಾಮಯ್ಯನವರು). ಇದಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ವರ್ಷ ಯಾವರೀತಿ ಕಡಮೆ ಬಿದ್ದ ಮೊಬಲಗನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೋ ಅದೇರೀತಿ ಈ ವರ್ಷವೂ ಉದಾರ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾರೆ, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಷ್ಟು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅಷ್ಟನ್ನು ಉದಾರವಾಗಿ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಡಬಲ್ಲೆ. ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಇಷ್ಟೇ ಇತ್ತು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇಷ್ಟು ಎಂದು ಇದುವರೆಗೆ ಆಖೈರು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂದಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಸಹಾನುಭೂತಿಯಿಂದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲು ಸರ್ಕಾರದವರು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಮೈಸೂರು ಸರ್ಕಾರದಲ್ಲಿ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷವು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಹಿಂದುಳಿದವರಿಗಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕು, ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯಿದೆ. ಇಂಥ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಕುಂದುಕೊರತೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಶ್ರೀ ಮಾದಯ್ಯನವರು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕೋರುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಮಾದಯ್ಯನವರು.—ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಭೆಯವರು ಅನುಮತಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

The Resolution was, by leave, withdrawn.

Resolution No. 4.

Opening of Primary and Middle Schools in villages in Mysore District.

*ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರಂಗರಾಮಯ್ಯನವರು (ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆ).—ಮಾನ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರೇ, ನಾನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ತಂದಿರತಕ್ಕ ನಿರ್ಣಯ ಈ ರೀತಿ ಇದೆ:—

"ಮೈಸೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸೇಕಡಾವಾರು ಸಂಖ್ಯೆಯು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಇರತಕ್ಕಂಥ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮೈಸೂರು ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟಿನಲ್ಲಿ 3,000 ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಜನಸಂಖ್ಯೆಯಿರುವಂಥ ಎಲ್ಲ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲೂ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳನ್ನೂ 3 ವರ್ಷಗಳಅವಧಿಯೊಳಗಾಗಿ ಏರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಈ ಸಭೆಯವರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತಾರೆ".

ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಠರಾವಿನಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರತಕ್ಕ ಅಂಶ ಇಷ್ಟೆ. ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ಸೆನಸಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ಒಟ್ಟು ಶೇಕಡ 20ರಷ್ಟು ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ಆದರೆ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ಕಮ್ಮಿ ಎಂಬುದು ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿಂದ ವಿದಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣದ ದಶೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸರ್ಕಾರದವರು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯಕವಾಗಿದೆ. ನಾನು ಈ ಸಭೆಗೆ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುಹಿಸಿದ್ದೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಜವಾಬಾಗಿ ಉತ್ತರ ಬಂದಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಎಷ್ಟು, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಎಷ್ಟು ಎಂದು ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಪ್ರೈಮರಿ ಸ್ಕೂಲುಗಳು 1,270 ಅಂತಲೂ, ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲುಗಳು 144, ಅದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು 99, ನ್ಯೂಟೈಪ್ ಮಿಡ್ಲ್ ಸ್ಕೂಲು 45 ಎಂತಲೂ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಜಿಲ್ಲೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಮ್ಮಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನೂ ಕೂಡ ಸರ್ಕಾರದವರು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿರತಕ್ಕದ್ದು ಈ ರೀತಿ ಎಲ್ಲಾ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಈ ಡಿಸ್ಟ್ರಿಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾ